

Es pateicos mūsu Kungam Jēzum Kristum, kas devis man spēku un uzticējis man kalpošanu, atzinis mani par uzticamu, lai gan agrāk biju zaimotājs, vajātājs un augstprātības pilns, bet viņš apžēlojās par mani, jo es savas nezināšanas dēļ biju rīkojies neticībā. Mūsu Kunga žēlastība ir pārmēru vairojusies, dodot ticību un mīlestību Kristū Jēzū. Uzticami un pilnīgi atzīstami ir vārdi, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē glābt grēciniekus, no kuriem pirmais esmu es. Bet apžēlots es esmu tādēļ, lai manī pirmajā Kristus Jēzus parādītu pacietību par paraugu tiem, kas ticēs uz viņu, lai iegūtu mūžīgo dzīvību. Gods un slava lai ir mūžības Ķēniņam, neiznīcīgajam, neredzamajam vienīgajam Dievam uz mūžu mūžiem! Āmen! *1. Tim. 1,12-17*

Daudzi muitnieki un grēcinieki pulcējās ap viņu, lai viņu dzirdētu. Farizeji un rakstu mācītāji kurnēja: "Šis pieņem grēciniekus un kopā ar tiem ēd." Bet viņš tiem sāka stāstīt līdzību: "Kādam vīram bija divi dēli. Jaunākais no tiem sacīja tēvam: tēvs, dod man īpašuma daļu, kas man pienākas. Un tas sadalīja visu mantu starp viņiem. Pēc nedaudz dienām jaunākais dēls savāca visu un aizbrauca uz tālu zemi, un tur izšķieda savu mantu, izlaidīgi dzīvodams. Kad viņš visu bija iztērējis, tajā zemē izcēlās liels bads, un viņš sāka ciest trūkumu. Un viņš gāja un piemitinājās pie viena tās zemes pilsoņa, un tas sūtīja to tīrumā cūkas ganīt. Viņš kāroja pieēsties mizu, ko cūkas ēda, bet neviens viņam tās nedeva. Attāpies viņš sacīja: cik daudz algādžu ir manam tēvam, kuri pārpilnībā ēd maizi, bet es te mirstu badā. Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu viņam: tēvs, es esmu apgrēkojies pret debesīm un pret tevi. Es vairs neesmu cienīgs saukties par tavu dēlu. Pieņem mani par vienu no saviem algādžiem! Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva. Viņam vēl tālu esot, tēvs viņu ieraudzīja un iežēlojās par viņu, un, pieskrējis klāt, krita viņam ap kaklu un skūpstīja. Dēls viņam sacīja: tēvs, es esmu apgrēkojies pret debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs saukties par tavu dēlu. Bet tēvs teica saviem kalpiem: ātri atnesiet vislabāko tērpu un apģērbiet viņu, un velciet viņam pirkstā gredzenu un apavus kājās! Vediet baroto teļu, nokaujiet to, tad ēdīsim un priecāsimies! Jo šis mans dēls bija miris un atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un nu ir atradies. – Un viņi sāka līksmoties. Bet vecākais dēls bija uz lauka. Kad viņš nāca un tuvojās mājai, viņš izdzirdēja mūziku un dejas līksmību. Piesaucis klāt vienu no kalpiem, viņš vaicāja, kas tur notiek. Tas viņam atbildēja: tavš brālis ir pārnācis, un tavš tēvs ir licis nokaut baroto teļu, jo ir atguvis dēlu sveiku un veselu. Tad viņš sadusmojās un negribēja iet iekšā, bet viņa tēvs iznāca un mēģināja to pierunāt. Bet viņš atbildēja savam tēvam: redzi, tik daudz gadu es tev kalpoju un nekad neesmu pārkāpis tavas pavēles, bet tu man pat kazlēnu neesi devis, lai es ar draugiem palīksmotos. Bet šis tavš dēls, kas tavu mantu aprija, uzdzīvodams ar netiklēm, nu ir pārnācis mājās, un tu liki nokaut viņam baroto teļu. Bet viņš tam sacīja: dēls, tu vienmēr esi pie manis, un viss, kas ir mans, ir arī tavš. Bet ir jālīksmojas un jāpriecājas, jo šis tavš brālis bija miris un ir atkal dzīvs, bija pazudis un atkal ir atradies." *Lk. 15, 1-3 un 11b-32*

Sprediķis: Mih. 7, 18-20

Kas ir Dievs kā tu,
kas noņem vainu un piedod pārkāpumu
sava īpašuma atlikušajiem!
Viņš nepaturēs dusmas uz mūžiem,
jo viņam tik žēlastība!
Viņš atkal iežēlosies par mums,
viņš samīdīs mūsu noziegumus
un iemetīs jūras dzelmē visus mūsu grēkus.
Tu dāvāsi uzticību Jēkabam
un žēlastību Ābrahāmam,
kā tu esi zvērējis mūsu tēviem senajās dienās!

*„... viņš samīdīs mūsu noziegumus
un iemetīs jūras dzelmē visus mūsu grēkus...”*

Mīļā draudze, kādu gan spēcīgu izteiksmes līdzekli
un tēlu mūsu acīm šodien priekšā noliek
pravietis Miha!
Dievs, kas zem savām kājām
sabadā mūsu grēkus un noziegumus.
Dievs, kas noslīcina jūras dzelmē visus mūsu pārkāpumus!

Ne par velti viņš izsaucas:
*„Kas ir Dievs kā tu,
kas noņem vainu un piedod pārkāpumu...”*

Vai pazīstam šo Dievu,
par kuru runā Vecās Derības pravietis Miha?

Šajā trešajā svētdienā pēc Trīsvienības svētkiem
mūsu sirdis Dieva vārds noskaņo,
lai tas,
kas ir pazudis, atrastos,
lai tas,
kas pakritis,
atrastu žēlastību!

Šodien dievkalpojumā mēs uzklusījam lasījumus,
kas palīdz mums atrast ceļu pie tāda Dieva,
par kuru vēstī Miha.

Evaņģēlija lasījums ir pazīstamā Jēzus līdzība par pazudušo dēlu.
Savukārt no Jaunās Derības vēstules dzirdējām nelielu fragmentu no Pāvila biogrāfijas un
kā apustulis draudzei liecina par savu atgriešanos.

Arī paša pravieša vārdā ir ielikta doma par Dievu,
kas pārsniedz mūsu prātu un saprašanu iepretī tādām Dievam,
kurš steidzas mums pretī un mūs grib izglābt.
Tulkojumā no ebreju valodas – Miha,
nozīmē „Kas ir Dievs kā tu?”.

Šis pravietis dzīvo laikā,
kad tauta ir atkāpusies no Dieva,
sākusi kalpot elkiem.
Pravieša Mihā grāmata iesākas ar vēstījumu,
kā Dievs nāk lejā no debesīm,
un ir gatavs nolaisties no kalniem,
lai iznīcinātu zemi par tās pārkāpumiem un elkdievību.
Kas noticis Samārijā,
valsts ziemeļos,
kad asīrieši to izpostīja,
tam jānotiek arī Jeruzalemē.
Vien brīnums spētu tos izglābt,
jo neviens nespētu turēties pretī iekarotajiem,
kas zemi ir sākuši postīt.
Elkdievībai un ķēniņu nepaklausībai ir sekas.
Ļaunums,
kas iesācies valdnieku sirdīs,
pārņem arī tautu.
Miha apsūdz valdniekus, priesterus un pat citus praviešus,
viņš apsūdz tos par naudas izkrāpšanu,
negodīgiem darījumiem un liekulīgu reliģiju.
Netaisnība brēc,
jo bezpalīdzīgie tiek apspiesti un izmantoti.
Savos tumšākajos vēstures periodos,
ķēniņi pēc pagānu tautu ieraduma
pat saviem dieviem upurēja bērnus.
Nekas nav palicis pāri
no godīgas un krietnas sabiedrības,
un bilde,
ko ieraugām pravieša Mihā grāmatā ir visai drūma un nospiedoša.
Iekarotājs nāks un nesaudzēs nevienu.
Pilsētas sēros par saviem izvestajiem bērniem.
Ja valdnieki, priesteri un pravieši vairs nespēj izvēlēties neko citu
kā vien ļaunu,
kurš gan var pastāvēt?

Kādā vietā Mihā grāmatā ieskanas vārdi:

*„Viņš tev ir teicis, cilvēk, kas ir labs,
ko Kungs no tevis prasa –
spriest taisnu tiesu,
mīlēt žēlastību,
pazemībā staigāt ar Dievu.”*

Bet, kurš gan atzīs taisnību un Dieva žēlastību,
ja viņu nemaz nepazīst?
Pravietis Miha kļūst par Dieva valstības logu,
pa kuru tumšajā pasaulē var iespīdēt gaisma.
Ja kaut viens atgriežas pie Dieva,
pasaule kļūst gaišāka.
Pasaulei ir vajadzīga tava atgriešanās un grēku nožēla.

Mūsu šīs svētdienas pārdomu vārdi
ir paši noslēguma vārdi Mihas grāmatā.
Tie izskan kā vēstījums par Dievu,
kas nāk un zem savām kājām sabradā cilvēku noziegumus.
Viņš tos iemet jūras dzelmē un vairs nepieminēs tos.
Miha par to vēstī,
jo Viņš ir iepazinis šo žēlastības un līdzjūtības pilno Dievu.
Pravietis tautai arī atgādina,
ka tā šādu Dievu jau ir pazinusi no senākiem laikiem.
Viņš atsaucas uz Jēkabu,
kas piedzīvoja Dieva svētību savā izmisumā,
kad tas meklēja piedošanu.
Viņš bija kopā ar Ābrahāmu,
kas iepazīna neizmērojamo Dieva žēlsirdību
un deva apsolījumu,
kas līdzināsies zvaigžņu jūrai debesīs un
smiltīm jūras malā.
Un viņš liek atcerēties tautas klejojuma laikus tuksnesī,
kad Dievs zem savām kājām samina un jūrā noslīcināja
faraona kara ratus.
Šie tēli un senie stāsti tautai ir labi pazīstami.

Pravieša Mihas vēstījums konfrontē ar pagānu dieviem.
Pagānu dievi pieprasa aizvien jaunus upurus uz saviem altāriem,
un nesniedz pretī mierinājumu.
Kā gan tie varētu sniegt kādu mierinājumu?
Miha turpretī runā par Dieva
labestību un žēlastību.
Pravietis izraisa veselu drāmu tautas vidū,
atklāj Dievu,
kas ir žēlsirdīgs Dievs.

Un viņš zina,
par ko runā,
jo tad,
kad cilvēks staigā bez Dieva,
kad viņš ir grimis savos grēkos,
kad viņš ir izstaigājis savus tumsas ceļus,
mīrcis vainā un savos pārkāpumos,

un nav atradis mieru savā sirdī,
tad ir vislabākais brīdis,
lai atgādinātu par Dieva žēlastību.
Kad cilvēks vēl nav sasniedzis jūras dzelmi,
tad vēl nav pienācis atgriešanās brīdis.
Tikmēr tu esi kā pazudušais dēls,
kas turpini krist un staigāt pa maldu ceļu,
un vēl neesi nonācis tādā izmisumā,
lai atgrieztos.
Vien tad,
kad iestājas riebums no visa,
tikai tad tu sāc domāt,
ka būt algādzim tēva namā būtu labāk
nekā ēst mizas kūkas silē svešumā.

Visa cilvēka dzīve grib tiekties pretī Dieva pēdējam – piedošanas vārdam!
Ja Viņa piedošana nav pēdējais vārds mums,
tad esam pazuduši.
Visa mūsu dzīve ir Dieva piedošanas drāma.
Viņš steidz mūs izglābt,
kamēr ir laiks.
Šajā pasaulē gan bieži šķiet,
ka neizjūtam šo Dieva kaislību meklēt cilvēka pazudušo sirdi.
Turpinām uz pagānu altāriem likt upuru dāvanas.
Dažbrīd vien šķiet,
ka cilvēku dzīvēs ir iestājies apjukums,
un nav skaidrības,
ko cilvēks no savas dzīves sagaida un kas varētu būt labs priekš viņa.
Viņš dzīvo tālu no Kunga un nezina,
ka neizjūt to,
ka viņa sirds būtu cietusi no tā,
ka viņš dzīvo atsvešinātībā.
Uz šiem altāriem viņš liek savu laiku,
pārbaudot dažādas it kā garīgas pieredzes,
un šis garīguma kokteilis dažkārt atgādina dzīres un orgijas,
kas nekad nebeidzas,
sākot ar horoskopiem, visādām austrumu gudrībām un nebeidzamām,
gudrām padomu un dzīves skolotāju gudrībām;
izvieto simtiem un tūkstošiem savas
pašbildes jeb selfijus uz sociālo tīklu upuraltāra,
kas ir uzlabotas ar meikapu un fotošopu,
lai citi tās varētu aplūkot un apbrīnot,
lai remdētu kaunu un vainu dievu priekšā.

Miha jautā savai tautai,
vai tā pazīst Dievu,
kas ir bagāts žēlastībā,
kas jau nāk un samīn grēkus,

un iedzen tos jūras dzelmē?

Kad vērojam piedošanas drāmu līdzībā par pazudušo dēlu,
tad pirmais, ko pazudušais dēls piedzīvo ir,
kā tēvs atver savu sirdi, sniedz pretī savas rokas pazudušajam dēlam,
ar labvēlību uzlūko savu dēlu.

Pirms viņš kaut ko saka,
mēs redzam tēva atvērtajā sirdī neizsakāmu žēlastību.

Viņš vienmēr ir gaidījis pārnākam mājās savu dēlu
un nav pārtraucis to darīt.

Viņš ir Dievs,
kuram tik žēlastība,
kurš nespēja paturēt dusmas mūžīgi.
Viņa uzticība nezūd.

Kad ieraugām tādu Dievu,
tad iesākas mūsu klusā sirds saruna ar Viņu.

Pasaule,
kura vairs nepazīst grēku,
kura nav pieradusi runāties ar savu sirdsapziņu,
viņai ir vajadzīgs Dievs,
kuru tā var atklāt Viņa lielajā žēlastībā,
kas noņem savu dusmu plīvuru,
un kurš kļūst par atrasto Tēvu pēc tam,
kad izstaigāti maldu kilometru tūkstoši.

Mārtiņš Luters ir teicis,
ka visa mūsu dzīve ir atgriešanās pie Dieva,
ikdienu atgriežamies pie Viņa,
un kristība ir tā,
kas apsola,
ka grēki būs deldēti, vaina nomazgāta.

Mihas grāmatas izskaņas vārdi

*„Kas ir Dievs kā tu,
kas noņem vainu un piedod pārkāpumu”*
ir sākums mūsu atgriešanās ceļam pretī Dievam,
kura lielā kaislība un drāma ir grēku piedošana.
Mums ikdienas ir jāmeklē šis Dievs,
kad no jautājuma nonākam pie atbildes –
*„Kas ir Dievs kā tu,
kas noņem vainu un piedod pārkāpumu”.*

Ir dievi,
kam ikdienas upurējam kaut ko no sevis,
un domājam,
ka tas mūs izglābs.
Un ir šis Dievs,
kas ir gatavs samīt mūsu grēkus un iemest jūras dzelmē,

lai tos nekad nepieminētu.

Gada vidū mēs izejam pretī šim Dievam,
kad saules gaisma ir sasniegusi savu kulmināciju
un dienas atkal pa minūtei vien samazina savu ilgumu.

Mēs izejam pretī tam,
kura vēsti tik labprāt Ziemsvētkos uzklausām.
Par viņu arī pravietoja savā grāmatā Miha,
kad sacīja:

*„Tu, Betlēme Efrātā,
sīkākā no Jūdas saimēm,
no tevis man nāks tas,
kam jākļūst par valdnieku Israēlā!
Viņš cēlies –
no laika iesākuma,
no mūžības dienām.”*

Pravietis jau iztālēm redz to,
pēc kā mūsu sirdis ir iztvīkušas
un pravieto par šī bērna dzimšanu.

Bet draudze,
kas viņu meklē, teic un slavē,
jau tagad var sākt dzīvot Viņa žēlastībā un piedošanā,
jo tā ir iepazinusi,
cik šī žēlastība ir liela.
*Jo Cilvēka Dēls ir nācis,
lai meklētu un glābtu pazudušo,
kā teikts Lūkas evaņģēlijā.*

Lai pazudušie kļūtu par atrastajiem,
un izmisušie par sava tēva bērniem mūžībā.

Lūgšana:

Dievs, Tu esi uzticīgs, pilns labestības un žēlsirdīgs Dievs. Tu esi nācis meklēt pazudušo. Mēs lūdzamies par visiem, kas no Tevis ir tālu. Uzmeklē tos un sauc katru savā vārdā. Svētais Gars, Tu radi attiecības starp cilvēkiem, Tu radi jaunu saikni starp debesīm un zemi. Esi ar tiem, kuri vairs neuzdrīkstas būt ceļā, un kuri atsvešinās dēļ sērām vai slīgst zem rūpju nastām, ievainojumiem vai vienaldzības. Esi mierinājums pazudušajiem un orientieris tiem, kuri meklē.

Kungs Jēzu Kristu, Tu gribi būt mūsu dzīvēs labais Gans, būt mūsu pusē, kad vairs mēs nezinām ceļu un meklējam piepildījumu un jēgu sirds tukšumā. Mēs lūdzamies pēc palāvības, ka mūsu dzīve ir pasargāta, un esi ar visiem tiem, kam mūsu sirdīs ir īpaša vieta. Tu esi nācis lai meklētu un darītu svētu to, kas ir pazudis.